

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„Celce vrea să-mi urmeze mie, să se lapede de sine și să-si ia crucea sa și să vină după mine.”

(Marcu 8, 34.)

A-i urma lui Hristos a fost gândul cel mai bun al tuturor timpurilor. Pilda Lui strălucitoare peste veacuri a atras multă lume la legea creștinească. Mărirea Lui a chemat pe mulți, să-i răvnească răsplata cerească. Numele Lui rostit cu multă cucernicie dela o margine a pământului, până într'alta, i-a făcut pe mulți, să se fălească cu titlul de creștin.

Dar a fi creștin, înseamnă aceasta a dori mărirea lui Hristos cea de de-a dreapta Lui? A fi botezat în numele Lui, însemnează a-și bate pieptul — între alți credincioși — că și el este creștin? Însemnează creștinismul numai o adorare a numelui lui Hristos, o fală că suntem din urma Lui, o nădejde, că vom fi părtași mării Lui?

A fi creștin catolic, este mai mult decât a crede numai, este mai mult decât a nădăjdui numai; a fi creștin înseamnă a răbda, a suferi, a munci și totuși a iubi infinit de mult. Invățătul Savonarola spunea: „A fi creștin, Fiule, însemnează a face binele și a suporta nedreptățile și cu aceasta a nu se uri niciodată.” Aceste vorbe cari atât de frumos și limpede ne arată, că ce este adevăratul creștinism, sunt numai expresia în graiu viu a aceluia lucru pe care Dl. Hristos l-a făcut. El a mers înainte pe calea dragostei, care nu se arată numai într'o atragere a inimii; nici numai în vorbe frumos ticluite și spuse cu căldură, ci în fapte, îndreptând mădularele bolnave și tur-

nând în ele viață; oprind curgerea sângelui, înviind morții, deschizând ochii trupului... dar mai cu seamă luminând mințile cele întuecate cu lumina adevărului, cu graiurile vieții. Dragostea Domnului n'a fost însă dragostea omului care în faptele cele bune, se iubește pe sine, ci au fost fapte într'adevăr de măreție dumnezeiască: făcând bine celor ce-L urau, rugându-se pentru cei ce-L blăstămau, iertându-le celor ce-L restigneau. Și El nu s'a urit cu această dragoste activă; nu s'a scârbit de nedreptățile, care-L înconjurau până la cruce, până la mormânt, până peste acestea, la sfârșitul veacurilor...

Acesta este creștinismul cel adevărat, creștinismul lui Hristos, singurul care ne poate duce la mărirea Sa, pe care așa de mult o răvnim. Prin calea acestui creștinism vrea să ne ducă la biruință: „Celce vrea să-mi urmeze mie să se lapede de sine” — cum Isus s'a lepădat de orice mărire, care i-a dat-o firea sa dumnezeiască, „și să-si ia crucea sa,” crucea durerilor și slăbiciunilor sale „și să vină după Isus” — prin pismă, prin dureri, prin persecuție, până la moarte și numai după aceasta se va da învierea.

Creștinismul nostru românesc, oare când va înțelege să-i urmeze lui Hristos, fără șovăire, fără frică și fără oprire? Oare când exemplul lui Hristos îi va vărsa credinței noastre catolice tăria, ca în fața greutăților, ca ale celor de azi și chiar în butul lor, ieșind triumfător peste fariseismul intereselor lumii să cuteze a flutura steagul său peste lăcașurile anticristului?

Cum ? ...

Dacă știm ce e scopul nostru, — pentru atingerea căruia nu avem decât foarte limitat timp, — trebuie să căutăm mijloacele, care fără greș și repede ne conduc către el. Căci orice întârziere ne poate primejdui fericirea noastră veșnică. Și aici trebuie să fim cu mare băgare de seamă, pen-trucă mulți o caută aceasta fericire pe căi greșite și din cauza mijloacelor greșite își pierd scopul.

Cum ne vom apropia de acel Isus, cum vom fi următorii credincioși ai Lui ? Intrebarea aceasta nu permite răspunsuri echivoce. Numai într'un mod ne putem salva sufletul, numai într'un fel putem câștiga fericirea veșnică ; regilor și cerșitorilor, înțelepților și naivilor, bogaților și săracilor aceleaș principii arată calea către cer.

Cari sunt aceste principii ? Să crezi în-vățăturile lui Isus și ale Bisericei, să iubești pe Isus, Biserica și pe semenii tăi și în con-zecvență să faci binele.

Trei lucruri sunt aici, dintre care nici unul singur nu ne poate câștiga fericirea veșnică. Credința fără fapte bune și fără iubire e moartă, iubirea fără credință și fapte bune e inactivă și faptele bune fără credință și iubire sunt imposibile. Dar toate trei la un loc sunt acele pârghii, prin care noi deschidem porțile cerului.

Așa de clare și în măreția lor simple sunt aceste trei mijloace, că a trebuit rațiu-nea întunecată, de patimi și de păcate a omu-lui secolului nostru, ca să fie adumbrite. Și acum le căutăm cu înfrigurare și nu le găsim, căci și scopul s'a întunecat înaintea ochilor multora dintre noi. Sau dacă scopul ne-a rămas clar, noi ne credem mai înțelepți decât Biserica și vrem să-l ajungem pe căi ne umblate și în stupiditatea noastră credem, că vom descoperi ceva nou, ceva nemai pomenit. Pe căile aceste apoi rătăcim noi și cu noi mulți nefericiți.

Căci să nu uităm : *de bunul Isus nu-mai prin credință, prin iubire și prin fapte bune ne putem apropia.*

Dr. Irina Berinde

Condițiile Mărturisirei.

(Urmare.)

II. Despre păcatele săvârșite suntem datori în așa mod a ne acuza pe noi înșine, precum într'adevăr le-am și făcut, nu ni-e iertat a mări ori a micșora (mici) păca-tul. Dacă oricine intenționat, voin-d și știind un timp îndelungat nutrește în sufletul său dorințe și poște sexuale, adecă necurate : ceea ce este păcat de moarte, însă în scaunul mărturisirei zice numai atât : că am nu-trit poște și dorințe necurate, însă nu spune, că nu-a consimțit cu acestea, atunci mărtu-risirea nu-i este întreagă. Altul zice, că a făcut pagubă aproapelui, însă nu așa mare, așa dar își mices-te păcatul, și-l scuză și nu spune anume, ce pagubă, de câte ori, dela ce fel de om și în ce fel de împrejurări, așigderia mărturisirea acestui penitent nu este bună, că nu-i întreagă, deoarece în-seală pe preotul mărturisitor și chiar și pe Dumnezeu, al Cărui substitut este rânduit și pus preotul în scaunul spovedaniei. Astfel de penitenți vor păși ca Anania și Zafira, cari relăcând o parte din prețul moșiei lor vândute și minșind numai o parte au pus-o la picioarele Apostolilor și când s. Apostol Petru le-a spus limpede : „Pentru ce v'a ispitit satana inimile voastre ? că n'a-ți minșit oamenilor, ci Spiritului Sfânt, — atunci ambii au căzut morți la pământ.

III. Sunt unii creștini, cari își mărturi-sesc păcatele lor, însă apoi mai adaug, că acest și acest păcat l'au făcut cu gândul și intențiunea bună, pentru un scop nobil, frumos și creștinesc, mărturisirea acestora nu-l sinceră, nu-i bună. Așa dacă uzura-rul (cămătarul) spune : am luat dela unul mai mare uzură (camătă) după banii mei împrumutați din motivul, ca pe sârmanul creștin să-l eliberez din mâinile multor asupritori, cred, că am lucrat cinstit ; ori stăpânul și patronul spune că : am mai oprit din simbria lucrătorilor și a servitorilor, pen-trucă am știut, că își vor cheltui banii ; ori, am suduit pe Dumnezeu, ca să poarte frică de mine supușii mei ; ori mama, care zice : că mi-am înfrumșețat, împănat și blo-jit fata mea cu multe farburi și o am silit a merge la petrecere, că așa mai ușor se va mărita ; ori servitori și servitoarele cari se scuză : că pentru aceea au luat pe as-cuns din bunătățile stăpânilor, ca să poată

ajuta pe părinții și frați lor. Toate acestea scuze întunecă și fac ca mărturisirea lor să fie rea și nu sinceră, pentru că păcatul îl îmbracă în vestmintele virtuții, îl acoperă și încă ei așteaptă recunoștință, mulțumită și laudă pentru fărădelegea și nedreptatea lor făcută. Drept aceea mărturisirea noastră trebuie făcută în mod sincer, pentru că pe Dumnezeu, care știe și vede toate, cu fățarnicia noastră nu-L putem înșela.

IV. Când ne-am examinat bine conștiința, am stărnit în noi adevărată și adâncă părere de rău pentru păcatele făcute și ne-am propus și hotărât, că mai mult nu vom mai păcătui și vom încunjura și ocaziunile cari ne îndeamnă la păcate și așa bine pregătiți mergem de a ne curăți sufletul înaintea preotului în scaunul mărturisirei, unde spovedania noastră trebuie făcută clară adică pe înțeles. Lucrurile, faptele superflue, vorba multă să o încunjurăm, care nu e în legătură cu păcatele făcute. Spre exemplu: m'am îmbătat de 10 ori; nu se recere să spui, că în care cârciumă și cum l'a chemat pe acel cârciumar. Nu e salutară și nu este bună și clară mărturisirea când zicem: n'am aprins, n'am omorât, n'am jurat strâmb însă, celelalte păcate, pe toate le-am făcut. Nu-i de ajuns a spune în mărturisire numai atâta: am păcătuît, sunt un mare păcătos, ci suntem obligați, pe înțeles a înșira toate păcatele și împrejurările lor, ca să se poată constata, că oare n'ai scandalizat, înșelat și atras și pe alții la păcate prin fărădelegile tale.

Medicul nu ne poate vindeca, dacă noi numai atâta zicem: Domnule doctor fă bine și mă caută, sunt foarte bolnav, te rog vindecă-mă! Se recere a-i spune medicului: că unde mă doare, cum mă doare, de când sunt bolnav și multe alte împrejurări din cari se poate afla și constata felul boalei, așa nici preotul nu poate aduce judecată, dacă nu cunoaște bine starea sufletului nostru.

Ca mărturisirea noastră să fie la înțeles și clară, noi nu trebuie să acuzăm pe alți de vina păcatelor noastre, cași cum ei ar purta vina, deoarece noi suntem păcătoși. Isus Hristos a spus leproșului vindecăt: „Du-te și te arată preotului tău,” deci n'a mânat pe alt leproș să se arate, ci pe cel vindecăt de El, așa și noi ranele sufletului nostru (păcatele noastre) trebuie să le desvălim și nu a altor oameni. Se recere, ca noi să fim acuzatorii păcatelor noastre, deoarece numai

asa vom primi iertarea și deslegarea lor, deci să nu spunem așa numai din datină ca pe-o poveste pentru delectare, ori numai din glumă.

Iar când preotul cere o deslușire referitor ori în legătură cu un păcat, atunci aceea deslușire numai decât cu toată gravitatea și seriozitatea cuvenită trebuie să i-o dăm. Când căruța unui creștin se scufundă într'un noroi adânc, oare el atunci nu cere dela alți oameni ajutor? Așa-i, că da. Când corabia s. Petru era să se afunde în mare, de greutatea și mulțimea peștilor pescuiți la porunca lui Isus, oare n'a strigat după ajutor? Da a strigat și i-a și sosit ajutorul cerut, așa și penitentului, în mărturisire, preotul îi întinde ajutorul de lipsă.

În mărturisire să nu ne grăbim și să nu ne cugetăm: oh de a-și scăpa odată și să mă capăt ieșit din scaunul mărturisirei! . . ce vor zice ceilalți oameni, că atâta timp mă mărturisesc! Din contră, să ne aflăm și simțim liniștiți și fericiți, că putem face o adevărală spovedanie. Apoi penitentul să-și spună el singur toate păcatele, să nu aștepte, ca preotul, cași cu cleștele să tragă din noi cunile păcatelor, este de lipsă și se recere, ca preotul așa să ne cunoască pe noi, precum ne cunoaștem noi înșine.

Nici nu este salutar și bine, în interesul mântuirii sufletelor noastre, a ne schimba încontinuu preotul mărturisitor, ori de multe ori, din rușine ne ducem departe, în locuri streine a ne mărturisi, ca să nu ne cunoască nici oamenii și nici preotul mărturisitor. Cu deadinsul cei ce sunt necununați după legea Bisericii noastre catolice, adică concubinarii, mergând prin locuri streine se spovedesc, ca să nu-i cunoască, unde în spovadă fănuiesc păcatul concubinajului și așa și mai tare se afundă în mocirla fărădelegilor și comit sacrilegiu, primind cu nedemnitate s. Cuminecătură.

Sunt mulți creștini, cari asemenea cu nedemnitate se spovedesc și cuminecă săvârșind mare păcat de moarte spovedindu-se la preoții de alta lege și credință și cari nu sunt și nu se țin de legea creștină catolică.

V. Mărturisirea noastră trebuie să fie umilită, nu ca a lui Adam și Eva, nu ca a lui Aron, fratele lui Moise, ci se recere să o facem, cași regele David și ca Maria Magdalena. (Va urma.)

Cât timp petrece omul în Biserică ?
 Dacă cineva în fiecare Duminecă și Serbătoare ar asculta sf. Liturghie, într'un an ar sta la Biserică 77 ore. În toată viața, pe lângă 65 ani, aceasta ar face 5005 ore, care bine computat ar face 20 de zile la o viață de om. Cu cât mai mult timp folosim pentru plimbare, cârciume, adunări nefolositoare ! Și totuș este interesant — că oamenii zic — că în Biserică se răcesc.

Misiuni sfinte. În zilele de 26—28 Martie s'au ținut în parohia noastră Sarasău misiuni sfinte din partea Prtelui Darius Vlad din Sighet. Întărire în dreapta credință, mângâiere sufletească au adus aceste misiuni poporului credincios atât de încercat de acolo.

Nepotul unui canibal sfințit de preot. În 8 Decembrie 1931 a fost hirotonit în Roma Rafael Mohasi, un negru din Africa de sud. Este întâiul caz, când un indigen sudafrican este hirotonit. Actul sacramental a fost săvârșit din partea delegatului Apostolic din Africa de sud. Bunicul nou sfințitului preot a fost canibal (mâncător de oameni)

Doi se întâlnesc și vorbesc despre multe, între altele și despre spovedanie.

„O spovedania este grea” Cum este grea ? — Omul trebuie să aștepte atât de mult — Dar nu trebuie să aștepti mult, numai nu zăbovi până timpul spovedaniei ajunge la sfârșit, când apoi de fapt trebuie a aștepta mult. Spovedește-te la începutul postului și vei vedea cât de iute a veni rândul tău.

„Inșă eu nu mai știu rugăciunile dela spovedanie.” Asta nu face nimic. Dute la mărturisire și începe: „Isuse ! îndurare.” Nu-i greu. Așa le place și preoților mărturisitori și merge cu spor. Așa apoi nici alții nu trebuie să aștepte mult.

„Dar acuma sunt forme de mărturisire, pe cari nu le cunosc.” Dar formele nu sunt hotărâtoare. Părerea de rău din inimă face totul. Spuneți toate păcatele nu ascunde nimic. Spune întâia oară cele mari. Spune păcatul îndătinat ; (dacă nu știi, întreabăți soția). Și apoi închide : „Dzeule, fii milostiv mie păcătosului”. Aceasta formulă este dela Isus Hristos.

„Dar părerea mea de rău este bună. ?” Părerea de rău este bună, dacă voința este bună. Cine vrea să se mărturisească bine, să și mărturisește bine. Voința bună toate le face bune.

„Dar omului îi vine rușine a se mărturisi” — Este sigur : e rușine a păcătui, însă de păcate a se curăți, nu poate fi rușinos. Căință și o mică jertfă trebuie să fie spovedania. Pe lângă aceea preotul este legat prin sigiliul sacramental. Preotul încă este om și el trebuie să se mărturisească. El aude multe păcate și este chemat de a deslega de păcate și a face ordine în suflet. Apoi să nu uităm : e mai bine a mărturisi păcatele unui preot, care tace, decât la judecata din urmă a se rușina înaintea lumii întregi.

„Preotul însă nu cunoaște împrejurările mele.” Arată preotului izvorul, modul, mulțimea, natura păcatului și el îți cunoaște împrejurările. El încă cunoaște viața, cunoaște multe inimi omenesti. Recunoaște cu bună intenție păcatele tale și spovedania este bună și vei avea dar și folos.

Acesta poate și cela poate — numai eu să nu pot ? așa a strigat un om tânăr, care tinerețele le-a petrecut în cele mai grele păcate — și pe urmă s'a făcut sfânt și episcop : sf. Augustin. A curagioșilor este lumea, — mai mult — „a curagioșilor este cerul.” (După Sonntagsblatt.)

Titu Berinde.

Calendar săptămânal.

3 — 9 Aprilie 1932.

3. Dumineca III Paresimi (Ev. d. Marcu 8, 34.) C. Nichita † 824
4. Luni P. Iosif † 883
5. Marți M. Teodot † 285
6. Mercuri P. Eutichie 582
7. Joi P. George ep. † 816
8. Vineri Ap. Irodion
9. Sâmbătă M. Eupsichie.